

6 — Baba Mara

Biljana nije bila sigurna zašto se zaustavila. Neka tuga, valjda. Neugledno dvorište bilo je uglavljeno među velelepne vile, a vlasnica je čeprkala po tlu, čučajući među svojim rotkvicama.

— Dobar dan! — doviknu Biljana starici preko ograde.

— Zdravo dušo. Nisam te odavno videla. — staričine reči odisale su nežnošću. Postojao je neki čudan kontrast između njene neugledne pojave i tog prijatnog glasa.

— Poslovi snaš Maro... — u stvari njeni poslovi već su dugo tutnjali nizbrdo. Sve više se zaduživala i sve manje zarađivala.

— Pa ide li nekako? — baba Mara je imala izborano i neporcionalno lice. Pogled joj je bio blag.

— Gura se nekako. — Biljana je lagala ni sama ne znajući zašto. Deset hiljada procesora, kojima je cena pala na polovinu dok su bili u njenom magacinu, dotuklo joj je poslove. Život i imovina srozavali su joj se nadsvetlosnom brzinom.

— Uvek sam se divila mladima. — staričine oči i glas podstakoše u Biljani neku neobjašnjivu setu i poželega je da promeni temu.

— Snaš Maro, zašto malo ne doterate ovu kuću? Samo što vam se na glavu nije srušila! — zapita staricu.

— Nema se, srce moje. Sirotinja. — baba Mara se tužno nasmešila.

— Pa možete podići kredit, to bar nije problem. — starica je bila totalno neobaveštena.

— Eh, ja sam ti od stare škole, dušo. Protežem se samo dokle mi jorgan doseže. — osmeh joj postade topliji.

— Pa zar baš nikakve želje nemate? — bilo je neverovatno da takvi ljudi postoje.

— U stvari, imam neku ušteđevinu i pomišljam da je uložim u nešto što volim. — lice starice se najednom uozbilji, ali već idućeg trena osmeh joj se vratio na lice. Biljanine misli zaigraše. Matora je imala gotovinu! Možda joj je rešenje sve vreme bilo pod samim nosom, samo što ga nije videla.

— A u šta biste vi to ulagali? — Treba samo nagovoriti babu da uloži u preduzeće i problem je rešen!

— Ma ni u šta značajno, dete moje. Nas starije i sitnice znaju da obrađuju. — starica je pričala svoje, ali Biljanu više njena prenemaganja nisu interesovala. Bila je pitbul. Kad jednom nanjuši novac — ne ispušta. I ne samo to. Nikada u životu novac joj nije bio potrebniji.

— Možda bi trebalo da uložite u neki posao snaš Maro? — uvek prvo treba pokušati jednostavnim putem.

— Prošla su vremena mojih poslova, dušo. Sada mi je potrebna samo poneka sitna zanimacija.

Starica se okrenula i gegavim korakom uputila ka bašti, dajući joj do znanja da je razgovor završen. Biljana je znala da je razgovor tek počeo. O, itekako! Vrat će se ona. Uskoro.

Kamion je stajao nasred njenog pažljivo negovanog travnjaka dok su ljudi iz banke utovarali njene ljubimce. Znoj se presijavao na njihovim mišićavim telima dok su jedan po jedan nestajali pod ceradom. Baštovan, kuvar, sobar...

Svih šesnaest robova zaplenjeno je na ime nenaplaćenih dugovanja. Srce joj se cepalo dok su kraj nje sprovodili i njeno ljubimče. Pružila je ruku ka njegovim preponama, ali u nameri ju je omeo strogi pogled uniformisanog čuvara. Tužni pogled ljubimčeta nije mnogo značio. Nije bilo nikakve šanse da se pobuni. Momci su imali ugrađene implante koji će im i na najmanji znak otpora bolno zgrčiti mišice. Kontrolni prsten je dan ranije predala bankarskom službeniku.

Kad je i poslednji uljez napustio imanje, Biljana je zakoračila u prostrani hol. Popela se do svoje sobe i iz fioke na kredencu izvadila je revolver. Nije ga prvi put držala u ruci, iako je predugo vremena bio neupotrebljavan. Taj revolver, petnaest minuta straha i tri metka bili su inicijalna kapisla njenog bogatstva. A noćas će ga upoznati i njena komšinica. Ludi bakutaner sa šteknutom lovom. Život još nije završen!

Pažljivo je rastavila oružje i posvetila se čišćenju. Noćas ne sme pogrešiti.

U poslu ju je prekinuo melodični zvuk zvona. Hitro je sklopila oružje i vratila ga je na svoje mesto. Zatim se spustila niz stepenice i pogledala u monitor nadzornog sistema. Opet ljudi iz banke. Jedan

činovnik pacovske njuške i dva tipusa kojima šavovi napadno elegantnih odela popuštaju na preširokim ramenima. Šta je drugo mogla da učini nego da otvori vrata. Obezbeđenje ju je napustilo posle prve neisplaćene zarade. Bila je svoj na svome.

— Biljana Martinović? — glas kojim joj se pacovska njuška obratila zvučao je zvanično. Suviše zvanično.

— Izvolite. — sa zebnjom je primetila da gorile menjaju poziciju. Trebalo je da zadrži revolver.

— Imamo ovde sudsku odluku o preuzimanju bankarske imovine. — baš ono čega se i bojala.

— Ne možete me tek tako izbaciti iz sopstvenog doma. Žaliću se... — histerično je dograbila hartiju koju joj je ljigavac pružio.

— Ah, ne gospođice! Kuća pripada Istočnoevropskoj korporaciji. Mi smo iz Atlantika i došli smo po nešto drugo. A rešenje je pravosnažno i ne postoji pravni lek. — čula je činovnikov glas u magnovenju dok je proučavala rešenje. Nemoguće! Plaćena je puna cena sa pravom negraničenog raspolaganja.

* * *

— Vidiš devojko, kao što ti rekoh, nas starije i sitnice znaju da obraduju — baba Marine reči odisale su nežnošću. Sa gađenjem je osmotrila crnilo ispod nokata na prljavim rukama, zapažajući na staričinom domalom prstu jedinu stvar koja je blistala. Kontrolni prsten povezan sa njenim implantima. Dobro je poznavala bol koji

će joj blokirati telo ako se ta šaka stegne. Laganim pokretom snaš Mara joj pomeri haljinu. Znala je šta treba da uradi. Nelagodno je stala da se otkopčava. Dugme po dugme. Kad haljina skliznu jeza joj prostruja telom i nelagodno zastade. Staričine blage oči pratile su obline njenog tela i znala je da mora nastaviti. Spustila je lagano i gaćice, osećajući na sebi radoznali pogled.

— Ako će ti biti lakše, mogu te vezati. — blagi glas ju je umirivao dok je posmatrala izmučeno odrano stvorenje koje je dahtalo na krvavom podu. Njena prethodnica. Odmahnula je glavom i staričica se osmehnula.

— Dobro curo. Više volim da sarađujemo u igri. A sad, dođi da odaberemo zajedno. — Dohvatila ju je za ruku i povelala ka stolu na kome su u savršenom redu bili poređani hirurški instrumenti, mehaničarski alat i najveća kolekcija bičeva koju je Biljana ikada videla.